

« Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος »

ΕΤΟΣ Β΄.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 31 Δεκεμβρίου 1859.

Ἄριθ. 27.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΩΚΕΑΝΙΑΣ.

ΟΙ ΙΘΑΓΕΝΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΡΚΗΣΙΩΝ ΝΗΣΩΝ.

Ἡ κοινωνία τῶν Μαρκεσίων νήσων διαίρεται εἰς δύο χωριστὰ τάξεις, ἢν ἡ πρώτη, ἡ τῶν ἀκαϊκίων δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἡ ἀριστοκρατία τῆς χώρας ἐκ κατ' ἀγωγῆς, πλοῦτος καὶ νοημοσύνης. Περιλαμβάνει δὲ πολιτικούς καὶ θρησκευτικούς ἄρχοντας. Ἡ δὲ δευτέρα, ἡ τῶν κοκινῶν, σύγκειται ἐκ τῶν λοιπῶν κατοίκων. Ἡ ἐξουσία τῶν ἀκαϊκίων εἶναι λίαν περιορισμένη καὶ ἡ ἐπιρροή τῶν ἐξαρχάτων ἐκ τῆς ἀτομικῆς ἀξίας τῶν. Τὰ δικαιώματά τῶν συνίστανται εἰς τὸ νὰ λαμβάνωσι παρὰ τῶν κοκινῶν τὰ συμφέροντα καὶ ἀρέσκοντα εἰς αὐτοὺς πράγματα, νὰ συλλέγωσι δέκατα ἐπὶ τῆς συγκομιδῆς αὐτῶν, νὰ ἐπιβάλλωσι φόρον εἰς τὰ κέρδη αὐτῶν, καὶ νὰ ἀποδιώκωσι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς γῆς τῶν, ὅταν ἔχωσι περᾶπον κατ' αὐτῶν καὶ τέλος νὰ διατάττωσι τὰς αὐστηρὰς κατ' αὐτῶν ἀπαγορεύσεις γνωστὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα ταυτοῦ. Τὰ καθήκοντα αὐτῶν, τὰ ὅποια δὲν εἶναι πολὺπλοκα φαίνονται περιορισμένα εἰς τὸ νὰ ἐπιβάλλωσι ὑπακοὴν εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ νὰ τιμωροῦν τοὺς παραβιάζοντας αὐτάς. Οὐδὲν διακρίνει ἐξωτερικῶς τὸν ἀκαϊκὶ ἀπὸ τοῦ κοκινῶ. Ὁ κοκινὸς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ὑπηρετὴς καὶ στρατιώτης τῶν ἀρχηγῶν. Αἱ συνήθειαι ἀσχολίαι αὐτοῦ περιορίζονται εἰς τὸ νὰ παρασκευάζῃ καὶ παραθέτῃ τιν τροφήν τῆς οικογενείας. Τρώγει ὁμοίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πινακίου, καὶ κατακλίνεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς

ψιφίου μετὰ τοῦ δεσπότη πολλὰκις δὲ εἶναι ὁ σύζυγος τῆς αὐτῆς γυναικὸς μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπειδὴ δὲν συνδέεται δι' οὐδενὸς συμβολαίου, δύναται κατ' ἀρέσκειαν νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν προστάτην αὐτοῦ καὶ νὰ ὑπηρετῇ ἄλλον. Ὁ ἀκαϊκὸς εἶναι τοιοῦτος ἐκ γενετῆς ἢ ἀποκτῇ τὸ ἀξίωμα διακρινόμενος ἐν πολέμῳ, καὶ νομφεούμενος ἀιαπούϊω (*) τινά, καὶ υἱοθετούμενος ὑπὸ τινος ἀρχηγοῦ. Ὅταν ἀκαϊκὸς τις ἔχη πολλὰ τέκνα, ὁ πρωτότοκος παῖς ἢ κόρη κληρονομεῖ τοὺς τίτλους καὶ τὴν περιουσίαν, τὰ δὲ λοιπὰ τέκνα καταβαίνουσι εἰς τὴν τάξιν τῶν κοκινῶν. Πολλὰκις οἱ ἀκαϊκοὶ τοῦ πρώτου βαθμοῦ λαμβάνουσι τὸν τίτλον ἀρχιερέως, καὶ ἐκτελοῦσι ἱερατικὰ καθήκοντα ἄλλ' οἱ ἀληθεῖς ἀρχιερεῖς καὶ ἀρχιεραὶ εἶναι οἱ Ταχουά, οἱ δὲ λοιποὶ λειτουργοὶ καλοῦνται Ταχουά. Τὸ ὕλικόν μέρος τῶν θυσιῶν καὶ λοιπῶν τελετῶν τῆς λατρείας ἀνήκει εἰς τοὺς τελευταίους τούτους· οὗτοι κρούουσι τὰ ἱερὰ Ταρτάμ ὡς οἱ Κορίθωντες, καὶ βοήθουσι τοὺς Ταχουά ἐν καιρῷ τῆς θρησκευτικῆς θαυματοποιίας. Οἱ ἀρχιερεῖς σχεδὸν ἅπαντες, προσδιωρισμένοι νὰ γίνωσι θεοὶ μετὰ θάνατον, ἀπολαύουσι ζῶντες τοῦ προνομίου τοῦ ἐμπνέσθαι παρὰ τῶν θεῶν, τῶν ὁποίων δηλοῦσι τὰ κελύσματα πρὸς τὸν λαόν. Εἰς τὴν δύναμιν ταύτην προστίθεται ἡ τοῦ θεραπεύειν τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ νοσήματα, ἅτινα πάντοτε προέρχονται ἐκ θείας ὀργῆς· οὕτω λοιπὸν ἐκτελοῦσι ἐνταῦτ' τὰ καθήκοντα ἱατρῶν καὶ μάντεων. Εἶδος μυστηρίου τὸ

(*) Ἡγεμονίδα.

ὅποιον περιβάλλονται, καὶ ἡ δύναμις τοῦ ἐπιβάλλειν τὸ ταποῦ καὶ τὸ ἀπαιτεῖν ἀνθρώπινα θύματα, καθιστῶσιν αὐτοὺς τρομεροὺς.

Μεταξὺ λαοῦ ῥεῖοντος εἰς τὸ νὰ παραδέχεται πᾶν ἄλλο δίκαιον ἢ τὸ τῆς βίας ἦτο ἀπαραίτητον νὰ ἀντιτάξωσιν εἰς τὰς κακὰς ὁρμὰς χαλινὸν ἰσχυρότατον. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ταποῦ, εἰς τὸ ὅποιον ἀπέδωκαν θεῖον κύρος, καὶ τὸ ὅποιον σημαίνει βῆτην ἀπαγόρευσιν καὶ τελείαν καταργήσιν. Τὸ ταποῦ ἦτο πάντοτε ἐν ἀρχῇ τὸ θέλημα τῶν θεῶν μεταδιδόμενον εἰς τὸν λαὸν διὰ τῶν ἱερέων, ἀλλ' ἔλαθε ταχεῖν ἀνάπτυξιν, ἅμα οἱ ἄνθρωποι οἱ κατέχοντες τὸ τρομερὸν τοῦτο ὕπλον ἐγνώρισαν ὅλην τὴν ἐξ αὐτοῦ πηγάζουσαν δύναμιν εἰς τὸ νὰ δεσποζῶσιν ἐπὶ ἀσθενῶν, ἀμαθῶν καὶ εὐπίστων κεφαλῶν. Οἱ ἱερεῖς μετ' οὐ πολὺ συνέδεσαν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν ἀμοιβαίαν ὑποστήριξιν καὶ ὠφελήθησαν ἐκ συμφώνου ἀπὸ τῶν ναῶν, καὶ τὸ ταποῦ, μακρὰν τοῦ νὰ ἐξασκῇ ἠθικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ἐπιβίωσιν κατέστη ἔκτοτε ὅ,τι εἶναι καὶ μέχρι τῆς σήμερον, ὄργανον δεσποτισμοῦ ὑπηρετοῦν τὸ συμφέρον, τὰ πάθη καὶ τὴν φαντασίαν τῶν δεσποζόντων. Διὰ τοῦ ταποῦ προσδιωρίσθη ἡ ἰδιοκτησία, ἅμα ἐγκατεστάθησαν κτηματικαὶ ἐκείνοι τοὺς ὁποίους ἡ νοημοσύνη, ἡ δύναμις καὶ τόλμη αὐτῶν ἀνύψου ὑπεράνω τοῦ ὕψλου. Αὐτὸ δὲ τὸ ταποῦ ὑπερασπίζεται αὐτὴν καὶ τὴν σήμερον, καὶ ὑπὸ τὴν θαυμασίαν ταύτην αἰγίδα ἅπαντα ἡ γενεὰ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχηγῶν ἀπολαύει ἐν ἀσφαλείᾳ τῶν προνομίων τῆς.

Ἡ ἀνθρωποφαγία εἶναι πράξις ἀποδεδειγμένη ἐν βίῳ τῷ ἀρχιπελάγει, ἀλλ' ἐκτὸς ὅταν ὁ παροξυσμὸς τοῦ μίσους τῆς ἐκδικήσεως ὁ ἐραθισμὸς τῆς μάχης καὶ ὁ θρίαμβος τῆς νίκης μεθύσῃ καὶ παραφροσῇ τοὺς ἰθαγενεῖς, τινὲς κακιοῦ (γέροντες) μόνον διατρέψῃ σφοδρὰν κλίσιν πρὸς τὰς παράφουσιν εὐωχίας ταύτας. Ἡμέραν τινὰ, ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, κατηγορῶν τοὺς Βαῖς ἐπὶ τινὶ ἐγκλήματι, ὁ ἀρχιερεὺς Βεκιτοὺς ἀνεφώνησεν ὅτι ἡ φυλὴ αὐτὴ εἶχε πολλὰ βαρὺ ταποῦ (1) ἐν ᾧ οἱ Ζεῖς δὲν κατεῖχον εἰμὴ ἐν μόνον. Ὁ κυβερνήτης Κολέττος (2) ἠρώτησεν αὐτὸν ποῦ εὕρισκετο τὸ μυστηριώδες τοῦτο κελλίον, ὃ δὲ ἀρχιερεὺς μὲ προθυμίαν οὐχὶ τοσοῦτον συνήθη αὐτῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν ἐδηγήσῃ ἐκεῖ. Συμμετέσχον δὲ καὶ γὰρ τῆς ἐκδρομῆς μὲ τοῦ ὑποπλοιάρχου Ῥώρ.

Πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν βροχαὶ ἄφρονι εἶχον διαδεγθῆ πολυχρόνιον αὐχμὸν, καὶ τὰ φυτὰ τῆς κοιλάδος ἤρχίζον νὰ ἐξανθῶσι. Ὑπὸ τὰ ψίδια (3) καὶ τὰ σιλλικύπρια (ρίταινα) ἐγρύλιζον πολυπληθῆ οἱ μέλανες ἀγριόχοιροι καὶ χόιροι ἐρυθροὶ προσδιωρισμένοι διὰ τὰ συμπτώσιν τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν ἀρχόντων. Πανταχοῦ ἐπὶ τῆς διαβάσεως ἡμῶν αἱ γυναῖκες μᾶς ἀπήθονον φιλικούς ἀσπα-

(1) Εἶδος ἀγιαστικῶν, τῶν ὁποίων ἡ εἰσοδος ἀπαγορεύεται.

(2) Γαλλικῆς φρεγάτας.

(3) Ἀπειδιὰ τῶν Ἰνδιῶν.

μοὺς ἐκ βάθους τῶν καλυθῶν αὐτῶν, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθημεν ἐντὸς ἀτραποῦ ἐγκλεισμένης ἐκατέρωθεν ὑπερμεγέθων λίθων, καὶ ἐθαυμάσαμεν πῶς οἱ κανάκαι, μὲ τὰ μικρὰ μέσα τῆς τέχνης τῶν κατώρθωσαν νὰ κτίσωσιν τὰ κυκλώπεια ἐκεῖνα τεῖχη. Διεληθόντες δὲ τὴν διόδον ταύτην εὐρέθημεν ἀπέναντι κλιτύος ὄρους ἥτις ἀπετέλει τὸ ἱερὸν ἔδαφος. Δένδρα ἑκατοντάδιων ἐτῶν κοσμοῦντα τοὺς τόπους τοῦ ταποῦ μείσια καὶ τάρματα, ξητινόβλυτα καὶ ἔβαι, πεφυτευμένα ἐν ἀποστάσει ἀλλήλων ἐκτείνουσι μακρὰν κλάδους τοὺς ὁποίους χεῖρ ἱερόσυλος δὲν ἠκρωτηριάσει ποτε, καὶ διαχύνουσι πῆριξ αὐτῶν δρόσον καὶ σκιάν. Οὐδεμίαν τριβίαν, οὐδὲν ἔχον ἐπὶ τῆς χλόης δὲν δεικνύει τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ οὐδὲν ὑπάρχει τόσον λυπηρὸν καὶ ἐκπληκτικὸν ὅσον ἡ γαλήνη καὶ νεκρώσιμος ἀκίνησις ἥτις ἐπικρατεῖ ὑπὸ τὰ σκοτεινόφυλλα καὶ ληθηφόρα ταῦτα δένδρα. Ἀφοῦ ἐθαύσαμεν ὄραν τινὰ εὐρέθημεν ἐνώπιον καλύβης προσδιωρισμένης διὰ τὰς εὐωχίας. Κοσμήματά τινα τῆς κεφαλῆς ἐκ πτερῶν ἐκρέμαντο εἰς τὰ ἐντὸς φύρδην μίγδην μετὰ τῶν κρηνίων τῶν τελευταίων θυμάτων ὑφάσματα δὲ ἐγχώρια ἐκόσμουσαν τὸ ἐπισηνὸν περίφραγμα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ὑπερμεγέθους κεφαλὴ χοίρου, κρυσταλλῆ διὰ δεσμῶν ἐν τῷ μέσῳ δέματος μακρὰ μὲν κλάδων, ἐβλεπε τὴν θύραν τῆς εἰσοδου. Αἱ τέσσαρες γωνίαι κατεῖχοντο ὑπὸ τικίων (εἰδώλων) ὑψηλὰ δὲ τύμπανα ἔχοντα κόμας διὰ κοσμήματα, μεγάλοι δὲ ξόλινοι στατήρες ἐκ βοδοξύλου, καὶ κολοκύνθαι κίτριναι ἦσαν ἐσπασμένα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Βλέπων τὴν κατηρειπωμένην κατάστασιν τῆς καλύβης ταύτης καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἐπικρατοῦσαν ἀταξίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀμφιβάλῃ τις ὅτι εἶχε ἐγκαταλειφθῆ μετὰ τινὰ εὐωχίαν πρὸ τινῶν ἤδη μνηῶν. Πλησίον ἐκεῖ εὕρισκετο καὶ ἄλλη τις μικροτέρα οἰκοδομὴ τὸ ἀληθὲς βασιλικοῦ τὸ ἐμπνέον τρόμον εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς. Ἐνταῦθα οἱ θεοὶ ἐρχόμενοι περιπλανῶνται τὴν νύκτα, καὶ ἐνταῦθα ἐντέρονται ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσφορῶν καὶ τῶν θυμάτων τῆς ἀρσεκείας αὐτῶν. Οὐδὲν ὅμως εἰδείκνυε τὴν ἀξίαν τῆς ἀθλίας ταύτης κατασκευῆς, ἣν ἀπετέλουσαν τέσσαρες ἀντιστάται συνδεόμενοι ὑπὸ διαπηγμάτων ἐκ κοκκοφρονίως. Ἡ εἰσοδος αὐτῆς ἐφυλάττετο ὑπὸ δύο φρονιδῶν εἰδώλων. Δύο δὲ ἕτερα τικία ἐφαίνοντο φρουροῦντα ἐπὶ τῶν πῆριξ ἀναθημάτων, τῶν βραχίων, ὑφασμάτων, πολεμικῶν σελπίγγων, ψαλλίων, πλοκάμων κεκοσμημένων διὰ μαργάρων ἀσπιδοειδῶν καὶ διὰ πυκνῆς βοστρυχισμένης κόμης. Οὐδὲν ἄλλο ὑπῆρχεν. Οὐδαμοῦ δὲ τὸ ἐλάχιστον ἀνθρώπινον λείψανον δὲν εἰδείκνυε τὸν σκοπὸν τοῦ τρομεροῦ τούτου τόπου. Ἐξερράσαμεν τὴν περὶ τούτου ἀπορίαν ἡμῶν εἰς τὸν ταχοῦν ὅστις ἐφάνη σύννοος ἐξετάζων τὴν ἐκφρασιν τοῦ προσώπου ἡμῶν μετ' ὀλίγων δὲ στιγμῶν σκέψιν καὶ ὡς ἀποκρίσας μᾶς ὠδήγησε πρὸς ὑπερμεγέθη τικία, ὅπου πᾶσι τῶν ὁπίων μᾶς εἰδείκνυε ἐγκώδη κορμὸν δένδρου κεκοσμημένον εἰς ὕψος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μέ-

τροῦ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους καὶ βαθείως ἐσκαμμένον. Ἐνταῦθα ὑπὸ πυκνὴν στρωμνὴν ξηρῶν φύλλων εὕρομεν ὀλόκληρον ὄσθηθῆκαν. Ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ τόπου τούτου χαίροντες διότι τὸν εἶδομεν ἐγκαταλειμμένον καὶ σχεδὸν ληθησμονημένον ἂν καὶ ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ λήθη αὐτὴ οὐδεμίαν εἶχον αἰτίαν εἰμὴ τὴν παρουσίαν ἡμῶν ἐν Ταίτοχα. Ἐὰν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν τὸν τοιοῦτον Βεκετοῦ οἱ κάτοικοι τῶν μαρκεσίων νήσων δὲν τρώγουσιν ἀνθρωπίνην σάρκα εἰμὴ ὑπὸ ἐκδικήσεως. Μεταχειρίζονται διὰ νὰ φωνεύσωσιν τὸν ἄνθρωπον τὸν τρώγον τὸν ὅποιον μεταχειρίζονται καὶ διὰ τὰ ζῶα. Πρὸς ἀποφυγὴν ὅσον ἐνεστὶν αἱματοχυσίας πνίγουσιν αὐτὸν διὰ ξάβδου τὴν ὁποίαν πιέζουσιν ἐν εἰδίᾳ μοχλοῦ ἐπὶ τοῦ λαμοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ πολεμιστὰὶ λαμβάνουσι ὡς μερίδιον τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ καρδία τρώγεται ὡμῆ, τὸ δὲ ἐπίλοιπον τοῦ σώματος ἐπικαλυπτόμενον διὰ φύλλων τίσι καὶ χόμας τίθεται ἐπὶ στρωμνῆς χαλίκων πεφυρακτωμένων καὶ τοιοῦτοτρόπως ψήνεται μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, καὶ τρώγεται τὴν τρίτην καὶ τὰς ἀκολουθούς. Μόνοι οἱ ἄρχοντες, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γέροντες εἰσι δεκτοὶ εἰς τὴν εὐωχίαν τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός, ἀλλ' ἐν καιρῷ πολέμου καὶ αὐτοὶ οἱ κοικιοὶ δύνανται νὰ συμμετέσχουσιν αὐτῆς. Εἰς κανάκαισι ὅπισθεν μὲ κάλαμον κοπτερὸν κατατέμνει τὸ σῶμα οἱ πόδες, αἱ χεῖρες καὶ τὰ πλευρὰ προσφέρονται εἰς τοὺς ἀρχηγούς, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τὸν ἄρχιερέα. Αἱ γυναῖκες δὲ εἶναι δεκταὶ εἰς τὴν εὐωχίαν ταύτην, αἵτινες ἄλλως τε ἐμπνέουσιν αὐταῖς θυμαλγὴ φρεσὶν οὕτω λοιπὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀποφεύγουσι μετ' ἀπιστροφῆς πάντας ἕσους ὑποπεύονται ὅτι συμμετέσχον αὐτῆς.

Ἐὰν βέλῃ τις νὰ ἴδῃ τὸν καθαρὸν Νουκαίτιον, δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ αὐτὸν μετὰ τῶν Τεῖων ἀλλὰ μετὰ τῶν Ταίπιων καὶ εἰς τὰς ἡττον συγχυζομένας νήσους. Ἀνάστημα ἔχει ὑψηλὸν, ὠμούς τεταπεινωμένους, θώρακα ἐξέχοντα. Ραδιὸς, καὶ μὲ ὄσπον εἰσέχουσιν ἐπὶ τῶν ἰσχύων, ὁ Νουκαίτιος προβαίνει μετὰ κεφαλὴν ὑπερήφανον καὶ ἐνίοτε ἀλαζόνα, μὲ βράδιον σταθερὸν, ἐλεύθερον καὶ θαρραλέον. Φαίνεται δὲ ἡττον πεπλασμένος διὰ τὴν πάλιν ἢ διὰ τὴν δρόμον καὶ τὴν ἀναρρίχσιν.

Χαρακτῆρας τοῦ προσώπου ἔχει γλαφυροὺς καὶ συμμετρους, βίνα εὐθύγραμμον ἢ καμπύλην, ἐνίοτε δὲ βραχεῖαν, καὶ ἑλαφρὰ πεπατημένην ἀλλ' οὐδέποτε δύσμορφον. Τὸ στόμα του δὲν εἶναι οὔτε μέγα οὔτε παχύχειλον· τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὀλίγον χαμηλὸν καὶ εἰσέχον, εἶναι ξυρισμένον, ὅπου ἔκαμε νὰ νομίζωσιν οἱ κανάκαι ἔχουσι τὸ μέτωπον ὑψηλόν. Ὅταν ὁ Νουκαίτιος ὀμιλῇ μὲ ζεῖν, ὁ μέγας καὶ μαργαρώδης καὶ λίαν εὐκίνητος ὀφθαλμὸς του λάμπει ἐντὸς τῶν διαστίζεων τῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐφ' οὗ ἀποκαλύπτεται ἐν μειδιάματι καὶ τὸ ἔρκος τῶν ἐδόντων αὐτοῦ. Ἀνάκαί τις νὰ περιγράψῃ τοὺς σωματικούς χαρακτῆρας τοῦ κατοικοῦ τῶν Μαρκεσίων νήσων, ἀλλ' εἶναι δυσκολώτερον νὰ περιγράψῃ τις

τὰς ιδιοτροπίας τοῦ φαντασιώδους χαρακτῆρός του. Εἶναι κατὰ πολλὰ ὡς τὸ νήπιον, καὶ ὡς αὐτὸ ὀλίγον ἐπιδεκτικὸς εὐγνωμοσύνης, καὶ ἔχει τὰς αὐτὰς φαντασιοπληξίας τῆς ὀργῆς. Εἶναι νευρικὸς, ἀνήσυχος, ἀνυπόμονος καὶ εἰς ἄκρον δυσειδαίμων. Εἶναι δὲ καὶ φιλόζενος. Κατὰ πρώτην ὄψιν φαίνεται εὐπροσήγορος, πρῶτος καὶ εὐθύμος· ἔπειτα δὲ διὰ τὴν ἐλαχίστην δυσἀρέσκειαν, καὶ διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ὁ ζῆνος πάντοτε δὲν ἐννοεῖ, αἰφνιδίως μεταβλητὴ γεννᾶται ἐν αὐτῷ καὶ καθίσταται θηριώδης. Διὰ τὸ ἐλάχιστον συμφέρον ἢ πανουργία καὶ ὁ δόλος ὑποκρύπτεται ἐν αὐτοῖς ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς καλοκάγαθίας.

Τὸ ἀνάστημα τῶν γυναικῶν εἶναι μέτριον, ἡ ἐνδιάταξις αὐτῶν πολλάκις ἔχει σχῆμα τοσοῦτον γλαφυρὸν καὶ τοιοῦτον ὅποιον μόνη ἡ γλυπτικὴ μᾶς εἰδείξει μέχρι τῆς σήμερον ἐν Γαλλίᾳ. Ἡ καμπὴ τοῦ σώματος αὐτῶν εἶναι κομψοτάτη, αἱ σάρκες καλικοῦδαι καὶ στερεαὶ, καὶ ἡ ἐπιδερμὶς αὐτῶν λειοτάτη. Ἡ ἐπαφὴ τῆς χειρὸς αὐτῶν εἶναι λιπαρὰ, οἱ δάκτυλοι αὐτῆς λιγνοὶ, οἱ ὄνυχες μακροὶ καὶ ἀμυγδαλοειδῶς κεκοσμημένοι, στίλβοντες ὡς ὁ ἀγάπης, καὶ ὡς προσφιλεῖ ἀντικείμενα προσοντισμένοι. Ἐχουσι ἐν γένει καλλονὴν ὑπερβάλλουσαν. Ὀλίγαί γυναῖκες ἐν τῷ κόσμῳ ἔχουσι περισσοτέραν χάριν ἂν ὄχι κατὰ τὰς κινήσεις αὐτῶν, τοῦλάχιστον κατὰ τὰ σχήματα καὶ τὰς στάσεις τῶν. Καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων συμπλεγμάτων τῶν μάλλον γεινναζόντων αἱ τοσοῦτον διαθροισμέναι καὶ αἰτιαταὶ φαίνονται ὡς μελαγχριναὶ, χονδραὶ καὶ βαρυκίνηται χωρικά παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς κόρας τῆς Νουκαίτιος τὰς τοσοῦτον ἑλαφρὰς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐν γένει ὅμως εἰς τὰς Μαρκεσίας νήσους οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου μᾶς φαίνονται ἡττον ὀρθοὶ καὶ γλαφυροὶ ἐν τῇ γυναικί ἢ ἐν τῷ ἀνδρὶ καὶ τοῦτο ἴσως διότι εἰμῶτα συνθησμένοι νὰ ἀπαίτημα ἀπὸ αὐτῶν περισσοτέραν πλαστικὴν καλλονὴν. Ἡ κόμη αὐτῶν πυκνὴ καὶ ὀλίγον τραχεῖα καὶ ὑποστίλβουσα ἐκ διαφόρων ελαιωδῶν ἐπιχρυσμάτων, ἀνυψομένη διὰ τῶν δακτύλων καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ περικοσμῇ πρόσωπον ὠχρὸν ὡς τὸ σαγάλιον ξύλον. Ἐχουσι τὸ μέτωπον ἀποκαλυμμένον ἀλλὰ στενόν, τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ἀφροστώτα καὶ μάλιστα ὀλίγον τι ἐξέχοντα, ὑπὸ δὲ τὸ σπανίζον τριχῶν τῶν ὀφθῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐνίοτε ἀνυψομένοι κατὰ τὰς γωνίας πρὸς τοὺς κροτάφους ἀνοίγονται μεγάλοι καὶ δικυγαῖς, μέλανες καὶ μακρὰς ἔχοντες βλεφαρίδας. Ἐὰν τὸ πρόσωπον τῶν ἀνδρῶν μᾶς φαίνεται πλεονεκτικόν, οὐ μόνον ἡ φυσιογνωμία στερεῖται τῆς ἐκφράσεως, τῆς θελκτικῆς γλυκύτητος, καλοκάγαθίας καὶ εὐκρινείας καὶ τῆς μελαγχολικῆς ὄνειροπολήσεως, τέλος δὲ τοῦ συμπαθοῦς ἐκείνου θελήτρον ὅπου διακρίνει τὴν γυναικὰ τῆς Ὀκεανίας, ἀλλὰ καὶ ὁ χαρακτῆρ αὐτῶν δὲν παρέχει τὰ αὐτὰ ἐγγύγνα. Ἡ πράξις τῶν γυναικῶν εἶναι ἀναντίθετος, ἡ φαντασία αὐτῶν ζωηρὰ, καὶ ἡ δευσιδαι-

μονία και η δειλία αυτών υπερβολικά. Είναι φιλόφρονες, εύθυμοι και μάλλον φιλοσκόμμονες, και έννοοσι με μεγάλην δξζύνοιαν τὰ ἤθη καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν Ευρωπαίων. Οἱ Ἰθαγενεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲν εἶναι πολύλογοι, πολλάκις δὲ μεταδίδουσιν ἀλλήλοις τὰς ἰδέας αὐτῶν δι' ἐκφράσεως τοῦ προσώπου ὅπως δυσνοήτου εἰς τοὺς Ευρωπαίους. Καθήμενοι ἀπέναντι ἀλλήλων με τὰ νῶτα ἐστηριγμένα ἐπὶ λίθου καὶ τοὺς βραχίονας συνσταυρωμένους ὑπὸ τὴν κεφαλὴν θεωροῦσιν ἀλλήλους ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ ἀνταλλάξωσιν οὐδὲ λέξιν. Ἀνόμοιοι πρὸς τοὺς Αἰθίοπας εἶναι λίαν ἐγκρατεῖς τοὺς λόγους καὶ τὰς χειρονομίας, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ τῶν προσφιλεστάτων συμφερόντων αὐτῶν. Εἶναι ἀνηροὶ, ἀδρανεῖς, φυγόποιοι, καὶ δὲν ἠξοῦρου νὰ ὑποβάλωσιν ἑαυτοὺς εἰς τακτικὴν ἐργασίαν, διάγουσι τὴν πλεῖστον χρόνον ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ψιθῶν κοιμώμενοι, ἢ ἀδόντες, ἢ πλέκοντες σφάβρους. Ἀλλὰ καὶ τοὶ ἀκόλαστοι, λαίμαργοι καὶ ἀφρόντιδες περὶ τῆς αὔριον ἔχουσιν ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων ταχέως, καὶ ἰδέαν ἐναργῆ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου.

Ὁ γάμος ἐν Νουκατιῇ οὐδὲν ἔχει κοινὸν μετὰ τοῦ παρ' ἡμῖν ἱεροῦ δεσμοῦ, δὲν εἶναι ἀδιάρρηκτος ἄλυσις, εἶναι στέφανος ἐξ ἀνθέων τὸν ὅποιον φέρουσιν ἐπὶ κεφαλῆς ἐνόσω φαίνεται αὐτοῖς ἐλαφρὸς. Οὐδὲν ἐκτελεῖται ἀπλοῦστερα ἢ ὁ γάμος, ὅσονδὴποτε ὀλίγον καὶ ἂν συμφρονῶσι δύο νέοι ζητοῦσι ἀπὸ τὰς οἰκογενεῖας τῶν τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ συζῶσιν. Ἡ ἄδεια παραχωρεῖται, καὶ προσφέρουσιν εἰς τοὺς μνηστῆρας δῶρα συνστάμενα ἐξ ὑφασμάτων καὶ πολεμοφοδίων. Συνάγουσι τοὺς γονεῖς περίῃ χοίρου σφαγῆτος διὰ τὴν περίστασιν μία ἐκ τῶν δύο οἰκογενειῶν δέχεται πάραυτα τὸ νέον ζεύγος, καὶ ὁ γάμος περατοῦται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης τελετῆς. Ἄν ὅμοις ἀπεναντίας οἱ γονεῖς ἀντιστῶσιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ ἐρασταὶ ζητοῦσιν ἄλλοθι καταρῦγιον, καὶ ὁ γάμος ἐκτελεῖται ἐπίσης. Μετὰ τινὰ χρόνον δοκιμασίας εἴαν οἱ σύζυγοι εὐρεθῶσι χαρακτήρος ἀντιθέτου, ἐγκαταλείπουσιν ἀλλήλους ἐκ συμφώνου, θεωροῦνται ἀμοιβαίως ἐλεύθεροι, καὶ τὰ πάντα τελειοῦσιν. Ἀλλ' εἴαν ἡ γυνὴ ἐγκαταλίπη ἐξ ἰδιοτροπίας τὴν συζυγικὴν στέγην διὰ νὰ ἀκολουθήσῃ ἐριστὴν τινα, ὁ σύζυγος παραφυλάττει αὐτήν, καὶ τιμωρεῖ αὐτὴν σφοδρῶς καὶ ἐπανειλημμένως. Ὁ ἀντίζηλος φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀρέχει πρὸς βοήθειαν τῆς κλεισῆς ἐρωμένης του. Ἐνταῦθεν προκύπτει πάλιν, ἐν τῇ λαμβάνουσι μέρος καὶ αἱ ἀζίναι, καὶ πολλάκις ἢ ὑπόθεσις τελειώνει διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἐτέρου τῶν ἀντιπάλων. Οἱ ἐκούσιαι χωρισμοὶ εἶναι σπάνιοι, καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν κοίτων. Τῶν δὲ νομίμων διαζυγίων ἂν δύνανται νὰ μεταχειρισθῶ τὴν λέξιν ταύτην ἢ κτανῶδια τοῦ συζύγου εἶναι σχεδὸν ἡ μόνη εὐλογος αἰτία. Τινὲς τῶν γυναικῶν ἔχουσι πολλοὺς ἀνδρας ἀντιστρόφως πρὸς τὴν συνήθειαν τῶν Ἀσιανῶν. Τὸ πρόνομιον ὅμοις

τοῦτο τῆς πολυανδρίας δὲν εἶναι γενικόν, ἀλλ' ἀπολαύουσιν αὐτοῦ μόνον οἱ ἀταπειοί. Ἡ ἔγκυος νεάνις, ὀποικδῆποτε καὶ ἂν ἦ ἡ αἰτία τῆς ἐγκυμονήσεως αὐτῆς, εὐρίσκει πάραυτα μνηστῆρας. Πρὸ πάντων δὲ ἀντιποιοῦνται αὐτῆς οἱ ἀκαίκοι, καὶ τοῦτο διότι κατὰ συνέπειαν τῆς ἀκολασίας εἰς ἣν παραδίδονται αἱ γυναῖκες μόλις γινόμεναι δωδεκαετῆς, ἢ γονιμότης καθίσταται ἀρετὴ σπανιωτάτη ἐν τῇ χώρᾳ. Τοιοῦτοτρόπως τὸ τυχεῖον τέκνον υἱοθετεῖται μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τοῦ συζύγου.

(Συνέχεια.)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΚΗΝΕΟΝΤΑ ΧΡΟΝΟΝ ΤΟΥ 1859.

Ἡ Μεγαλειοτάτη Ἄνασσα Ἀλήθεια, ἀθάνατος Νύμφη τοῦ θνητοῦ Χρόνου, μετρήσαντος ἤδη τὸ 1859 Σωτήριον Ἔτος, ἡ ἀγλαόμορφος θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, κατηφῆς καὶ μελαγχολῶσα ἐκάθετο ἐπὶ τοῦ περιλαμποῦς θρόνου Της, καὶ εἶπε τ' ὁμιμαδακρυβέν καὶ τεταρμένον ἐπὶ τοῦ πολυῖτριχος νυμφίου Της, ὅστις πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ἀνακτορίου θρόνου Της ἀνεπαύετο ἐπὶ σκίμπος χαμηλοῦ, ἀνακτεῖων ἐναγωνίων τὸν λειπόψυχον ὀφθαλμὸν Του πρὸς τὸν Οὐρανόν, πρὸς ὃν μετ' ὀλίγον ἐμελλε νὰ παραδῶσῃ τὸ πληκτικὸν καὶ πολυφροντικὸν πνεῦμά του. — Ἡ σεπτὴ Ἀλήθεια ἀφῆσασα ἐπὶ τῶν θείων γονάτων Της τὸ περιεκλήσας αὐτῆς σκῆπτρον, τὸ ὑπὸ δάφνης ἀειθαλοῦς περιστεμμένον, καὶ τὸν ἅγιον Σταυρὸν, τὸ πάνσεπτον ὄπλον τῆς τοῦ Κόσμου ἀπολυτρόσεως, ἤπλωσε τὴν αἰετοπτε νεάν δεξιάν Της ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ Του μετώπου, καὶ κύψασα τῷ εἶπε περιπυθῆς: « Ἀποθνήσκεις, Νυμφίε φίλτατε! ἀποθνήσκεις! ἀλλὰ ποῖον κληροδότημα ἀγαθὸν καταλείπεις εἰς τὰς νέας ταύτας Παρθένους, αἵτινες μετ' ἐμοῦ καταβάσαι ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐνεπιστεῦθησαν εἰς τὴν μέριμναν καὶ κηδεμονίαν Σου, ἵνα προικοδοτηθῶσιν ὑπὸ τῆς παρολβίου χειρὸς Σου, καὶ ἀναγορευθῶσιν αὐτοκράτειραι τοῦ Πλανήτου τούτου τῆς γῆς; » Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ θεογενῆς Ἀλήθεια ἐδείκνυε διὰ τοῦ χρυσοστόμου δακτύλου Της δύο Παρθένους καλλονῆ καὶ χάριτι ἐξαισία διαπρεπούσας, αἵτινες ἰστάμεναι ἐκπέρωθεν τοῦ ἐκπνέοντος Χρόνου ἐφαίνοντο θλιβόμεναι καὶ δακρυχέουσαι — Ἦσαν δὲ ἡ μεγαλοεργῆς Ἐπιστήμη, καὶ ἀδαμαντοεπῆς Ἀρετὴ — Ὁ Χρόνος ἀκούσας ταῦτα ἀνύψωσε τὰς σκελετώδεις χειρὰς του, καὶ ἐκρυψεν ἐν αὐταῖς τὸ πελιδνὸν καὶ κάτωχρον πρόσωπόν του ψιθυρίσας « Σχεδὸν οὐδὲν ». —

Βαθυτάτη σιγὴ ἐγύθη ἐπὶ τῶν σεβασμίων ἐκείνων προσώπων! — Ἐν τούτοις δὲ ἐφάνη σιγηρῶς προσερχομένη γυνὴ ἡλικίας κραισίμου, ἐνδεδυμένη

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1860.

Τίς ἦχος ἐνερμόνιος πληροὶ τὴν ἀτμοσφαιραν
Καὶ διὰ μελωδήματος γλυκεῶς τὴν ἡμέραν
Σήμερον συνοδεύει;
— Εἶναι φωνὴ μελιζούσα αἰσθήματα καρδίας,
Ἦν ἄλγη κατατρώγουσι, καὶ μόνη τῆς πρωίας
Ἡ θεὰ γοητεύει;

Ἡ εἶναι δικαιώμενον πτηνὸν εἰς τὰς ἐρήμους
Καὶ τόνους ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ἐκπέμπει αἰνεσίμους
Πρὸς τὸν Δημιουργόν;
Ἔστις ὡς δέξιν ἔτεινε τοῦ Οὐρανοῦ τὸν θόλον
Καὶ ἀδαμάντων ἔσπειρε πληθὺν ἀκτινοβόλων
Ἐκεῖ ἀριστουργῶν.

Καὶ εἰς ἀνέμων πτέρυγας τῆς Παντοδυναμίας
Αὐτοῦ τὸν θρόνον ἔστησε, κ' Ἀγάπης Του τῆς θείας
Ἐσκέυασε κοιτίδα
Τοὺς ἀβροὺς κόλπους τῶν μικρῶν ἀγαπητῶν ἀνθέων
Καὶ ἔθηκε πρὸ τῶν δεινῶν τοῦ κύματος χειλέων
Ἀμμόρωτον σφραγίδα.

Ἡ εἶν' υἱὸς τις φίλτατος τῶν θείων Πιερίδων
Καὶ εἰς ἐκστάσεις γλυκεράς, κ' ἐξάλλους παραδίδων
Τὸ πνεῦμά του, καλεῖ
Τὴν Μοῦσάν μ' Ἐλικώνιον πνοὴν νὰ τὸν κινήσῃ,
Καὶ τὰς χορδὰς τῆς λύρας τοῦ εὐθέως νὰ τονίσῃ
Ἡ χεῖρ Της ἡ καλὴ;

Καὶ μέλπει θεοφόρητος — Ἡ ἄγγελος εἶν' θεῖος,
Κ' ἐκ τ' οὐρανοῦ ὄρηθεις αἰθέρος ἐξαισίως
Ψυχὴν νὰ ὀδηγήσῃ
Ἀγνήν εἰς σῶμα νεορὸν — Τῇ λέγει πῶς τοῦ Πλάσῃ
Ἄμα ἀκούσῃ τὴν φωνὴν πάλιν τῆς πτέρυγας Του
Αὐτὰς νὰ ἀνορήσῃ;

— Εἶν' ἡ φερόκοιπος Ἡὼς, κ' ἐνῷ ἀγαλλομένη,
Τὴν κυανῆν τοῦ οὐρανοῦ ἀψίδα ἀναβαίνει
Τοῦ Χρόνου τὸν υἱόν
Τὸν νεογόνον στὰς προσφιλεῖς ἀγκάλας τῆς βασιλῆς.
Κ' ἐκ τοῦ ἀβροῦ μετώπου τῆς ἐπὶ τῆς γῆς σκαλάζει
Νασμούς ἀγλαίων —

Κ' ἐνῷ με τοὺς κρινόχρους τῆς δακτύλους τὸν θωπεύῃ
Καὶ τῶν στιλπνῶν ὀμμάτων τῆς τὰ βέλη ἐκτοξεύῃ,
Χαιρετισμούς τῷ ψάλλει
Μεμέλισμα γλυκύτατον — « Χαῖρε, » καλλιφωνοῦσα,
« Νέον τοῦ Χρόνου γέννημα, ἡ μοῖρα εὐνοοῦσα
Τὴν χεῖρά Της νὰ βάλῃ

Ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς, καὶ χροῖσιν νὰ νῆσῃ
Τὸ νῆμα πᾶν τοῦ βίου Σου, κ' ὅμοῦ νὰ τὸ στολίσῃ
Διὰ μαργαριτῶν,
Καὶ ὄλον ἀπὸ χάριτας φαιδρὰς νὰ Σε κυκλώσῃ,
Ἄλλας τῆς ἡλικίας Σου τὰς ὥρας νὰ πληρώσῃ
Ἄδρων ἀγαπητῶν. —

ἔσθητα ποδήρη, καὶ ὡσεὶ χωλαίνουσα μικρὸν, ἔχουσα ἀνάστημα γλαφυρὸν καὶ μεγαλοπρεπές, καὶ ὄψιν προσώπου ἐμφαίνουσαν καλλονὴν μὲν πολλὴν καὶ εὐείδειαν ἀρχικὴν, κ' κλυμμένην δὲ ἀπ' οὐλὰς βαθείας, καὶ σημεῖα ἀσθενειῶν πολλάκις ἐπισκεψασῶν ἐπ' αὐτῆς. — Μετὰ πόνους ἐγκαρδίους πλησιάσασα ἡ γυνὴ αὕτη ἠρώτησεν « Ἀπέθανε; » — Καὶ ἀμέσως ὁ Χρόνος ἀκούσας τῆς φωνῆς ταύτης ἀνεπαύρησε, καὶ ἀπολύσας τὰς χεῖρας ἀπὸ τοῦ προσώπου, ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὸν δάκτυλον, εἰπὼν: « Ἴδου ἡ αἰτία τῆς ἀπορίας μου, ἡ Ἀνθρωπότης, εἰς ἣν με παρέδωκαν νηπιόθεν ἵνα με ἀναθρέψῃ καὶ παιδαγωγήσῃ! » — Καὶ προσκαλέσας αὐτὴν πλησίον τοῦ τῆ ἐλάλησε εἰς τὸ οὐ: ἀντιβολῶν καὶ προσλιπαρῶν, καὶ συνιστὰς τὴν εἰλικρινῆ ἐκπλήρωσιν διαθήκης σπουδαίας πολὺ καὶ ἐπασχολούσης τὴν ἀπὸ τοῦ αἰσθητοῦ Κόσμου φεύγουσαν ψυχὴν του — Ἐκείνη ἔσειε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἀγερώχως πῶς καὶ ἰδιοτελῶς, καὶ δεικνύουσα διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Οὐρανόν ὡς Ἐπόπτην καὶ κραταῖον συνεργάτην τῶν ἱερῶν καθηκόντων, ἄπερ ἀνεδέχτο νὰ ἐκπληρώσῃ. Ὁ δὲ Χρόνος ἐπεκαλέσατο τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἀληθείας, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἀρετῆς... αἵτινες ἐξέριπτον ἐπὶ τῆς σχεδὸν κενόφρονος τροφοῦ τῶν Χρόνων τῆς πολυπράγμονος Ἀνθρωπότητος βλέμματα συμπαθῆ, ἀλλὰ καὶ δυσπιστίαν πολλὴν ἐμφαίνοντα — Μετ' ὀλίγον ὁ ψυχορραγῶν ἔστησεν ἐπιθανάτιον ὄμμα, καὶ συναθροίσας ἐπὶ τῶν ψυχρῶν χειλέων Του τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς δυνάμεις ἐφώνησε: « Τελευταῖα! ἀσπάζομαι με... καὶ σύγγνωτέ μοι!... καί... »

Ἦ Χρόνε! καὶ ἡ γλῶσσά μου συγγνώμην Σοὶ δωρεῖται
Ἄν θέλει πλὴν οὐδέποτε παύσει νὰ ἐνθυμηταί
Περίλυπος ὁ νοῦς μου,
Ἔστι σκληρῶς μοὶ ἐπληξῆς τὸ στήθος τὸ μητρῶον,
Κ' ὑπέβαλες εἰς ἀπαυστον πικρῶν δακρύων ῥέον,
Ὀἴμοι! τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἐνῷ ἦσο κατάσεπτος, ὦ Χρόνε! ἀπὸ ῥόδων,
Καὶ εἰς λειψῶνας ἀνθηρῶς τὸν νεαρόν Σου πόδα
Ἐκίσεις χαρμοσύνης,
Μὲ ὄμμα εἶδες βάσκανον τὸ ἄνθος, ὅπερ μόνον
Ἐκράτουν μ' ἀγαλλίαισι, κ' ἀφῆκες χωρὶς πόνον
Ὁ ἄχαρις ἐκείνος

Ὁ βροθῆρας θάνατος τὴν φθαρτικὴν πνοὴν του
Ἄνευσ' ἐπὶ τοῦ ἀνθους μου, καὶ τὴν ἀβρὰν ζωὴν του
Ἄδρωε νὰ μαράνη!
Ἦν' ἄγε, ὅπου ἀπέρχουσαι δὸς Τῷ τοὺς ἀσπασμούς μου
Τοὺς μητρικούς. Καὶ τοὺς πικροὺς εἰπέ Τῷ λογισμούς
Θεόθεν νὰ γλυκάνῃ! [μου

Σμύρνη. Τῆ 31 Ἰουβρίου.

Σ. ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

Τὸ Ἐαρ Σου εὐάνθεμον, γλυκύπνοον, ὠραῖον,
Τὸ Θέρος βαθυλήϊον νὰ δείξῃ τοὺς γλυκέων
Κατὰ πλεον βοτρώων —
Εἰς τὰς τοῦ Φθινοπώρου Σου ἀγκάλας τὰς ἀστάτους
Ν ἀποθηκεύσῃς τοὺς καρποὺς αὐτοῦ πλουσιωτάτους
Καὶ μέτωπον τὸ κρῦον

Τοῦ πολιοῦ Χειμῶνός Σου γαλήνιον νὰ πλάσῃ,
Μὲ νέφῃ φοβερῶτατα ποσὸς μὴ τὸν σκεπάσῃ,
Καὶ ἐκ τῆς οἰμωγῆς
Τοῦ κύματος μὴν ἀκουσθῆ ναυτίλου βρῦς γόος,
Νὰ φθάσῃ οὕτως πάντοτε εἰς τὰς ἀκτὰς εὐπλόως
Τῆς προσφιλοῦς του γῆς! —

Εἴθ' οὕτω! — Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ὑδρογείου σφαίρας
Χαριτοβρύτους ἐπὶ Σοῦ νὰ ἔχωσιν ἡμέρας,
Τερπνὴ εὐδαιμονία
Νὰ περιστέφῃ ἅπαντα τὰ διαβήματά των,
Ν' ἀνάσῃ θεῖα φρόνησις εἰς τὰ νοήματά των,
Εἰρήνη κ' ἁρμονία

Νὰ ἐπιχέῃ γλυκασμοὺς εἶθε παραδεισίους
Εἰς ὅλα των τὰ σγέδια, κ' εἰς πράξεις ἀνοσίους
Ἡ χεῖρ των μὴ δοθῇ!
Τῆς Θέμιδος τὴν πλάστιγγα σεβόμενοι βυθίως
Οἱ ἄνθρωποι νὰ θέλωσι παντὸς καλοῦ κ' εὐθέος
Ἡ γῆ νὰ πληρωθῇ.

Κρίνα καὶ ῥόδα εὐχρῶα ἐμπρός των νὰ βλασάνῃ,
Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νὰ τοὺς καταλαμβάνῃ!
Στοῦ ἀσθενοῦς τὰ χεῖλη
Τὴν ῥωμαλεὰν χειρὰ του ὁ ἰσχυρὸς μὴ τείνῃ
Καὶ βιάσῃ μὲ κατὰ πικρον χολῆν, νὰ τῷ πρᾶυνῃ
Αὐτὸς ἐνῶ ὀφείλῃ

Τὰς συμφορὰς τοῦ δυσμενοῦς ἀτύχου παρελθόντος
Νὰ διαλάμπῃ ἐπὶ Σοῦ τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος
Χάρις ἡ θεῖα κ'!
Εἶθε! — Ὁ Χρόνος ἤνοιξε τὰ νέα βλέφαρά του,
Τὴν εἶδε, κ' εἰς μειδίμακ τὰ χεῖλη τὰ ἀβρά του
Διέγειλε γλυκῦ. —

Σμύρνη 4η τοῦ 1860.

Σ. ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΕΛΕΝΗ

ΜΗΤΗΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

Ἡ Ἁγία Ἐλένη ἦτο ἡ πρώτη σύζυγος Κων-
σταντίνου τοῦ Χλωροῦ γεννηθεῖσα ὑπὸ ἀσήμεων
γονέων ἐν τινὶ χωρίῳ τῆς Βιθυνίας ὀνόματι Δρεπά-
νω, τὸ ὅποιον ἔπειτα ὑψώθη εἰς βαθμὸν πόλεως
ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Κωνσταντίνου, ὀνομάσαντος αὐ-
τὴν Ἐλενούπολιν. Ὁ σύζυγος αὐτῆς Κωνσταντίνος
ἀναγορευθεὶς Καῖσαρ ὑπὸ Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξι-

μιανοῦ (μ. Χ. 292) διεζεύχθη τὴν Ἐλένην, καὶ ἔ-
γημε Θεοδώραν τὴν θυγατέρα Μαξιμιανοῦ. Ἡ Ἐ-
λένη τότε ἀπεχώρησεν εἰς μοναζίαν ἕως οὗ ὁ υἱὸς
αὐτῆς Κωνσταντίνος γενόμενος αὐτοκράτωρ προσε-
κάλεσε τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἀπέ-
νευμεν αὐτῇ τὸν τίτλον Ἀυγούστης ἤτοι σεβαστῆς.
Ἐχωρήγησε δὲ αὐτῇ μεγάλη ποσὰ χρημάτων, ἄ-
τινα ἐδαπάνησεν εἰς τὸ νὰ κτίσῃ καὶ κοσμήσῃ ἐκ-
κλησίας καὶ νὰ ἀνακουφίσῃ τοὺς πτωχοὺς. Περὶ
τὸ 325 ἔτος μ. Χ. ἀπεδήμησεν εἰς Παλαιστίνην
ὡς προσκυνήτρια, καὶ ἀνασκάψασα ἐν Ἱερουσαλὴμ
ἀνεύρε τὸν πανάγιον Τάφον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
καὶ τὸ τίμιον ξύλον ἐφ' οὗ ἐσταυρώθη. Ὁκοδόμησε
δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ Ἁγίου Τάφου τὸν ναὸν εἰς
ὃν μέχρι τοῦδε οἱ Χριστιανοὶ συζῆσουσι πανταχό-
θεν εἰς προσκύνησιν. Ὁκοδόμησε δὲ καὶ ἐκκλη-
σίαν ἐν Βιθλίῳ πρὸς τιμὴν τῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
γεννήσεως. Ἐπιστρέψασα δὲ ἐκ Παλαιστίνης συν-
νητήθη μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς ἐν Βιθυνίᾳ, ἔνθα γε-
γηρακυῖα ἤδη παρέδωκε τὴν ἀγίαν αὐτῆς ψυχὴν
τῷ Κυρίῳ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ.

Ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ἐγεννήθη ἐν Ἰδρᾷ περὶ
τὸ 1760, καὶ ἔξαετῆς ὢν ἐτι κατετάχθη ὡς ναυ-
τόπαις (μοδισοῦ) ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.
Πρωτῶς δὲ διεκρίθη ἐπὶ ζωηρότητι ἰσχυρογυμ-
μοσύνη καὶ αὐτεξουσιότητι τοῦ χαρακτήρος αὐ-
τοῦ. Ἐν τῷ δεκάτῳ ἔκτῳ ἔτει τῆς ἡλικίας αὐτοῦ,
ἀσθενήσαντος τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ του, ἀνέ-
λαβε τὴν προσωρινὴν διαίτησιν βροικίου διευθυνο-
μένου συνήθως ὑπ' ἐκείνου, καὶ ἐκτελέσας ταξεί-
διον ἐπικερδῆς, ἀνέλαβε τὸν εἰς τὰ ἴδια δρόμον του,
περίλυπος διότι ἐμελλε πάλιν νὰ ὑποβληθῇ ὑπὸ
τὰς διαταγὰς τοῦ ἤδη ἀναξήσαντος ἀδελφοῦ του.
Διαβάνων ἐκ Σμύρνης ἐξῆλθε τοῦ πλοίου μόνος,
ἐξαπέστειλεν αὐτὸ εἰς Ἰδρᾶν καὶ ἠγόρασεν ἄλλο
πλοῖον πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ χρῆσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφο-
βεῖτο τὴν ὀργὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπέσχε τοῦ νὰ
ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ
πέλαγος, θηρεύων τὴν πλοῦτον ἐπ' εὐρέα γῶτα θα-
λάσσης. Ἄλλ' ἐνόησε πάραυτα ὅτι ἡ ἀπειρία αὐ-
τοῦ τὸν ὤθησεν εἰς ἀγίαν λίσαν ἀσύμφορον τὸ
πλοῖόν του ἦτο παλαιὸν, βραδυκίνητον, καὶ κα-
τεμβαλλωμένον.

Ἐπὶ τὸν δὲ καὶ ἄλλα δυστοχήματα συνελή-
φθη ὑπὸ Μελιταίων πειρατῶν πλησίον τοῦ Να-
βαρίνου. Μείνας δὲ μόνος ἐπὶ τοῦ μικροῦ πλοίου
τοῦ ἀπεράσιου νὰ φονεῖται μᾶλλον ἢ νὰ παρα-
δώσῃ αὐτό. Οἱ Μελιταῖοι ὑποπεισαντες πα-
γίδα ὅτε εἶδον ἓνα μόνον ἄνθρωπον ὑπερασπιζόμε-
νον τὸ πλοῖον, δὲν ἐκκίμων ἐροδον πρὶν βίψωσιν

χάλαζαν σπριρών κατ' αὐτοῦ καὶ ὁ Ἀνδρέας
πληγωθεὶς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός του ἤχ-
μαλωτίσθη, καὶ μετὰ βροχεῖον σύσκεψιν οἱ πει-
ραταὶ ἀπεράσιον νὰ φονεύσωσιν αὐτόν· ἀλλ' ὁ
νεανίας ὑπέμνησεν εἰς τοὺς πειρατὰς ὅτι ὁ μὲν θά-
νατος αὐτοῦ εἰς οὐδὲν εἶθελον ὠφελῆσαι αὐτοὺς,
φεισθέντες δὲ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἠδυνάκοντο νὰ λάβωσι
λύτρα ἀντ' αὐτῆς καὶ τοῦ πλοίου αὐτοῦ, ἂν ἤθελον
σφῆρι αὐτὸν εἰς κἀνὸν χωρίον τῆς Πελοποννήσου, ἔνθα
ἤθελον εὐρεῖ φίλους. Οἱ πειραταὶ ἐπέδωκαν εἰς τὴν
αἴτησίν του καὶ ἀπεβίβασαν αὐτὸν εἰς τὴν ξηρὰν,
συνουδούμενον ἀπὸ ἑξ ἄνθρώπων οἵτινες ὤφειλον
νὰ τὸν παραφυλάττωσι μακρόθεν· ἐξασθενήθει δὲ
ὑπὸ τῶν τραυμάτων του ὁ Μιαούλης ἠναγκάσθη νὰ
σταθῇ ἐν τινὶ χωρίῳ πλησίον τῆς θαλάσσης. Μετὰ
τινας δὲ ἡμέρας οἱ φύλακες αὐτοῦ ἠναγκάσθησαν
νὰ καταφύγωσιν ἐσπευσμένως εἰς τὸ πλοῖον αὐ-
τῶν, τὸ ὅποιον οἱ Ἕλληνας ἠτοιμάζοντο νὰ κατα-
διώξωσι. Οὕτω δὲ ὁ Μιαούλης ἔλαθε πάλιν κα-
τοχήν τοῦ πλοίου του, συνεκρίτησεν ἐκ νέου τὸ
πλήρωμά του, καὶ ἐδόθη πάλιν εἰς ναυτεμπορικὰς
ἐπιχειρήσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἔκβασις ὑπῆρξε σχεδὸν
πάντοτε ἐπιτυχής.

Ὁ Μιαούλης κατεῖχεν εἰς τὸν ὑπερτάτον βαθ-
μὸν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ γένους του, ἀλλὰ τὸ
φῶς ἐρητικὸν τοῦ χαρακτήρος τῶν συμπατριω-
τῶν του ἐμετριάζετο ἐν αὐτῷ ὑπὸ αἰσθημάτων φι-
λάνθρωπιας. Πᾶσα βαρβαρικὴ ὠμότης καὶ κατ' αὐ-
τῶν τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐκείνη αὐτὸν εἰς βαθεῖαν
ἀγανάκτησιν. Διηγούνται δὲ ὅτι ἐν τινὶ συμπλοκῇ
ἄνθρωπός τις ἀποταμῶν κεφαλὴν ἐκ τῶν ἐναντίων
περὶ τὴν θαλάσσειον ἐνώπιον τοῦ Μιαούλη μετὰ
τοῦ φρικώδους τροπαίου του. Εἰς τὴν θέαν ταύ-
την ὁ ναύαρχος ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ ἀτι-
μάζων τὸν ναύτην διὰ τὴν ἀγρίαν πράξιν του, ἀπε-
δείωξεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πλοίου του.

« Ἡ ὕψις τοῦ Μιαούλη, λέγει Ἀγγλος τις ἀ-
ξιωματικὸς, ὅστις συνέπλευσε μετ' αὐτοῦ πολλά-
κις, σφῆρι ἀξιόλογον ἔκφρασιν νοημοσύνης καὶ κα-
λοκάγαθίας. Δὲν γνωρίζω ἄνθρωπον ἀπλουστέ-
ρον καὶ φιλικωτέρων τρόπων· φαίνεται ἀνώτερος
πάσης κενῆς ἐπεδειξέως. Παραδεδωμένος αἰεὶ εἰς τὸν
σκοπὸν του, φαίνεται ἐπίσης ἀδιάφορος εἰς τὴν κη-
κεντρέχειαν τῶν ἐναντίων του καὶ εἰς ἐπαίνους
αὐτοῦ ὁποῖους ἐπιδαψιλεύουσιν αὐτῷ οἱ συμπατριω-
ταὶ του. »

« Ἐὶς δὲ ἐστὶ χρεία. »

Ὁ εὐλογητὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτὴρ ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς πρὸς τὴν « μεριμνώσαν Μάρθαν καὶ
τυρβαζομένην περὶ πολλὰ « ἔνός, » εἶπεν « ἐστὶ
χρεία, » ἐννοῶν ὅτι ἡ τῆς ψυχῆς κατὰ Θεὸν ἐκ-
παίδευσις εἶναι ἡ βῆσις τῆς τε παρουσίας καὶ τῆς
μαλλοῦσας εὐδαιμονίας τῶν ἀνθρώπων. Τῆς δύνα-

μιν τῆς ἀληθείας ταύτης ἀισθανόμεθα ἐπὶ μᾶλλον
καὶ μᾶλλον, βλέποντες μετὰ βαθείας λύπης τὴν
ὀλίγην περὶ τὰ θεῖα προκοπὴν ἡμῶν, καὶ τὴν ἐκ
τοῦτου πηγάζουσαν ἡμῖν κακοδαιμονίαν. Ὁμολο-
γοῦμεν πάντες ὅτι ὁ φόβος τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ
ἀρχὴ τῆς σοφίας, τούτῃσι τῆς σοφίας ἐκείνης ἡ-
τις ἀγιάζουσα τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς ἐμποιεῖ
αὐτῷ προαίρεσιν ἀγαθὴν καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ἐνθερ-
μον ζηλωτὴν τῶν καλῶν, ὑψώνει αὐτὸν ὑπεράνω
τῶν περιπετειῶν τοῦ πειλομήχου καὶ πολυπαθοῦς
βίου, καὶ ἐνισχύουσα αὐτὸν εἰς τὸ νὰ διανύσῃ τὸ
στάδιόν του εὐσεβῶς καὶ ἐναρέτως, παρασκευάζει
αὐτὸν διὰ τὴν αἰώνιον μακαριότητα. Ὁμολογοῦ-
μεν, λέγω, τοῦτο καὶ ὅμως πόσον ὀλίγον συνάδου-
σι τὰ πράγματα πρὸς τὴν πεποιθήσιν μας ταύτην!
Πόσον παρεμεικμένη εἶναι ἡ διὰ τοῦ ἱεροῦ ἁμῶν
νοῦ διδασκαλία τοῦ θεοῦ λόγου, καὶ ἡ νοουθήσις
καὶ παιδαγωγία τοῦ λαοῦ! Γινώσκουμεν πάντες ὅτι
κοινωνία ἀνευ ζωῆς, ἀνυποκρίτου καὶ εὐαγγελι-
κῆς θρησκείας δὲν δύναται νὰ εὐημερῇ, καὶ ὅμως
ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν ἔχομεν ἑξ ἱε-
ροκήρυκα ἓνα μόνον ἔχομεν, τὸν Αἰδέσιμον Κύριον
Γεννάδιον ὅστις καὶ αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ ἐνασχολ-
ῆται καὶ εἰς παραδόσεις μαθημάτων μὴ ἀρκούν-
τος αὐτῷ τοῦ μισθοῦ. Ὁμολογητέον ὅτι ὁ καλο-
κῆρατος καὶ ἀξιαγάπητος οὗτος νέος καλῶς ἐννοεῖ
τὰ ἱερά καὶ ὑψηλὰ καθήκοντα αὐτοῦ, καὶ μετὰ ζή-
λου καὶ δυνάμειος ἤρξατο διδάσκειν τὰ ῥήματα
τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλ' ὡς φίλω, καὶ ἐπιθυμούντες
εὐλικρινῶς νὰ ἴδωμεν καλοὺς καὶ πλουσιοπαρόχους
καρποὺς τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, τολμῶμεν συμ-
βουλεύσαι αὐτῷ τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπαγγέλλῃ λόγους
γραπτοὺς εἰς γλῶσσαν καταληπτὴν τοῖς πλείστοις
διότι ὁ γραπτὸς λόγος καὶ κάλλιον ἐστὶ παρε-
σκευασμένος, καὶ μετὰ πλείονος χάριτος καὶ δυ-
νάμειος ἀπαγγελλόμενος καὶ ἐν βραχυτέρῳ χρόνῳ
δὲν βαρύνει τὸ ἀκρατήριον.

Εἶπομεν ὅτι ἑξ ἔχοντες ἐκκλησίας ἓνα μόνον
ἔχομεν ἱεροκήρυκα. Ἐσχάτως ἐν τινὶ ἀξιοτίμῳ φι-
λικῇ οἰκίᾳ εὐρισκόμενος ἤκουσα ἀγαθοῦ καὶ εὐπο-
λήτου τινὸς πολιτοῦ λέγοντος « Ἄν ἡ Εὐαγγελι-
κὴ Σχολὴ ἐμίσηθαι δύο ἢ τρεῖς διδασκάλους κλη-
ρικοὺς ἢ ἑλλησις αὐτῇ ἀνεπληρούτο ἀνευ οὐδεμιᾶς
δαπάνης! » Ἡ παρατήρησις μᾶ; φαίνεται ἀξία
τῆς σπουδῆς τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν, διότι οἱ τοι-
οῦτοι διδασκαλοὶ μισθοδοτούμενοι κυρίως ὑπὸ τῆς
Σχολῆς ὡς τακτικὴν διδασκαλον τῶν ἱερῶν καὶ λοι-
πῶν μαθημάτων τῶν τάξεων αὐτῶν, ἤθελον ὤφε-
λεῖν διττῶς τὴν κοινωνίαν χωρὶς νὰ βαρύνωσι τὸ
ταμείον αὐτῆς.

Ταῦτα τολμῶντες νὰ υποβάλωμεν τοῖς φίλοις
Σμυρναίοις εὐχόμεθα αὐτοῖς τὸ νέον ἔτος εὐτυχῆς
καὶ γόνιμον παντὸς ἡθικοῦ τε καὶ ὕλικου ἀγαθοῦ
πρὸς δόξαν καὶ εὐημερίαν τοῦ γένους ἡμῶν. Γένοιτο!

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Υπόγειοι λίθοι ἐν Μιχιδάτη τῶν
Ἠνωμένων Πολιτειῶν.

Διεσπαρμένον ἐπὶ τῆς χερσονησιακῆς ἐπαρχίας ὑπάρχει πλῆθος ὠραίων καὶ καθαρῶν λιμνῶν μικρῶν τε καὶ μεγάλων τὴν περιφέρειαν. Ἐνίοτε αἱ λίμναι αὗται εὐρίσκονται ὑπὸ φλοιῶν γῆς ἀπὸ 6 ἕως 10 ποδῶν πάχους, τοῦ ἑποίου ἢ ἐπιράνεια παριστά ἔλος ἢ λιμῶνα. Πολλάκις δὲ κτίζοντες νέας ὁδοὺς ἀπαντῶσι μεγάλην δυσκολίαν ἵνα καταστήσωσιν αὐτὰς στερεὰς ἕνεκα τῶν ὑπογείων τούτων ὑδάτων ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ ὁδὸς ἐνίοτε καταβυθίζεται.

—o—

Ἡ Κίνα. Ὁ Σίρ Ἰωάννης Βόριγγα διηγείται ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπαρίθμηση τῶν κατοίκων, ἡ Κίνα δεικνύει πληθυσμὸν 412 ἑκατομμυρίων, καὶ ὅτι αἱ τέχναι ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ ταύτῃ εἶχον προσδεύσει μεγάλως ἐν τῇ ἢ Ἐυρώπῃ εὐρίσκετο ἐν καταστάσει βαρβαρότητας. Διατί ὅμως ἡ Κίνα ἔμεινε ὀπίσω τῆς Ἐυρώπης; Μία ἐκ τῶν αἰτιῶν τῆς στασιμότητος ταύτης εἶναι τὰ βιβλία αὐτῶν τὰ ὁποῖα εἰσι σχεδὸν ἀνωφελεῖ πρὸς διδασκαλίαν. Ἡ σοφία μίᾳς γενεᾶς δὲν προστίθεται εἰς τὴν τῆς ἄλλης, καὶ ὁ καθὼς βραδίξει αἰεὶ εἰς τῆς παλαιᾶς τρίβου, ἀμεριμῶν περὶ τοῦ μέλλοντος, ὀλίγον φροντίζει περὶ τοῦ παρόντος καὶ λατρεύει τὸ παρελθόν. Οἱ Κινεζοὶ δὲν ζητοῦν νὰ γίνωσι σοφώτεροι τῶν προγόνων αὐτῶν καὶ ἐντεῦθεν αὐδεμία γίνεσθαι πρόοδος παρ' αὐτοῖς.

—o—

Τὰ παγκόσμια τηλεγραφεῖα καὶ σχέδια. Δὲν ὑπάρχει ἀνακάλυψις ἢ ἐφεύρεσις ἣτις κατέστη χρήσιμος τοσοῦτον ταχέως καὶ ἐκτεταμένως ὅσον ὁ μαγνητικὸς τηλεγράφος. Πᾶσα κυβερνήσις φαίνεται αἰσθανομένη τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἰαπωνίᾳ ἐγένετο δευτὸς ὡς χρήσιμος ὑπηρετικῆς τῆς κυβερνήσεως. Ἐντὸς ὀλίγου ἅπανα ἡ σφαιρὰ θέλει περιζωσθῆ διὰ τηλεγραφικῶν συρμάτων καὶ πᾶν μέρος αὐτῆς θέλει συνδεθῆ στενωτέρον ὡς καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς. Ἡ Ῥωσσία ἀπεφάσισε νὰ συστήσῃ τηλεγραφικὴν γραμμὴν ἀπὸ Πετρούπολεως μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἀμούρ διὰ τῆς Σιβηρίας, ἐκεῖθεν δὲ νὰ ἐκτείνῃ αὐτὸν μέχρι τῆς Ῥωσικῆς Ἀμερικῆς, ἐκεῖθεν δὲ εὐκόλως ἠμπορεῖ νὰ παραεκτεθῆ εἰς τὰς νήσους καὶ τὰ παράλια τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐπάρχει ἤδη σχέδιον τοῦ νὰ συνδέσῃ τὴν Αὐστραλίαν μετὰ τῶν Ἰνδιῶν.

ΑΣΤΕΙΑ.

Σιζυγικὴ στοργή.

— Φιλτατέ μοι σύζυγε δὲν εἶμαι ὁ μόνος θησαυρός σου;

— Βεβαίωτατα, φιλιτάτη μου, καὶ ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἐναποθέσω εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ νὰ μὴ πάθῃς κακόν.

—o—

Ἦθελεν εἶναι σκληρὸν νὰ δώσῃ τις λίθον εἰς τὸν ζητοῦντα ἄρτον. Ἀλλὰ πόσον σκληρότερον εἰς τὸν ταλαίπωρον νεανίαν τὸν ζητοῦντα τὴν χεῖρα νεανίδος τινος νὰ δεχθῆ τὴν πτέρναν τοῦ ὑπαδήματός τοῦ πατρὸς τῆς.

—o—

— Γιάννη, γιατί δὲν φορεῖς τὴν προθείᾳ σου μὲ τὸ μαλλὶ μέσα; δὲν ξέρεις ὅτι ἔτσι εἶναι πιὸ ζεστό;

— Πᾶ! δὲν εἶχε τάχα τὸ πρόβατο ἴσια μὲ σένα γινῶσι ποῦ τὴν φοροῦσι καθὼς τὴν φορῶ ἐγώ;

—o—

Κομπλιμέντο. — Φίλε μου, ἂν εὕρισκα ποιητὴν τὴν καρδιά σου, ἤθελα τὴν κάμει μιά χαψιά.

— Διατί, ἀγαπητέ;

— Διότι εἶναι πολὺ γλυκελά.

—o—

Κύριός τις ἀκούσας ὅτι δύο συγγενεὶς αὐτοῦ κυρίαὶ ἐμάλωσαν καὶ ἔγειναν μαλλίᾳ κουβάρια, ἤρωτησεν. — Ὀνόμασεν ἢ μία τὴν ἄλλην ἀσχημον; — Ὁχι, τῷ ἀπεκρίθησαν. — Ἐ λοιπὸν, εἶπεν, εὐκόλως δύναμαι νὰ τῆς συμφιλιώσω.

—o—

Νεανίας τις (ἀμφίβολον ἂν δύναται πλέον νὰ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν νεανιῶν) ἐπειδὴ σινειθίζκει νὰ κρατῆ τὴν κεφαλὴν πολὺ ὑψηλά, εἶναι πολὺ δυσχεροσθημένος κατὰ τῆς νέας μόδας, ἣτις θέλει τὰ κολλίμα πολὺ χαμηλά, διότι τούτο ἐκθέτει πολὺ τὸν λαιμὸν τοῦ.

—o—

Νέος τις ἐξηκοντούτης ἤρασθῃ νεανίδος δεκατετραετοῦς, καὶ ἐμελλε νὰ τὴν νυμφευθῆ. Παρουσιασθέντος δὲ τοῦ ταγματάρχου αὐτοῦ ζεύγους εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἵνα στεφανωθῆ, ὁ ἱερεὺς ὅστις ἤγάπα νὰ ἀστείεύεται λέγει πρὸς τὸν γαμβρόν. — Κύριε, τὴν κολυμβήθραν ζητεῖτε; δὲν εἶναι ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖ.

—o—

Ἐτιμολογία. Ἡ λέξις παιδὸν παράγεται ἐκ τοῦ παίδειν μᾶς εἶπεν ἐσχάτως λογιώτατός τις.

—o—